

El vent del nord i la setena onada

Dll, 16/05/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Fa temps que no llegeixo literatura de ficció, molt de temps, potser des que vaig descobrir que entre la ficció i la realitat no hi ha massa diferència, que sovint la realitat ratlla la ficció, i la ficció copia la realitat. La darrera novel·la escrita que vaig llegir va ser *Les veus del Pamano*, que em va encantar, potser perquè, per desgràcia, la ficció copiava la realitat, en aquest cas la de la nostra postguerra. De novel·les orals, en canvi, n'escolto tot sovint, i puc assegurar que la realitat supera en molts casos la ficció.

Divendres, de bon matí, vaig tornar de Sevilla amb l'AVE, còmodament asseguda i amb cinc hores pel davant sense res a fer. Per casualitat, em va caure a les mans un llibre ben curiós, no puc dir que sigui ben bé una novel·la —tot i que la presenten com a tal—, perquè es tracta d'un seguit de correus electrònics: *Contra el vent del nord* de Daniel Glattauer (La campana). Dues-cents trenta-vuit pàgines que vaig llegir de bursada. La segona part: *Cada set onades*, me la vaig anar a comprar aquella mateixa tarda.

Haig de reconèixer que aquests llibres m'han enganxat perquè la lectura dels correus electrònics és àgil i lleugera i en pocs minuts es poden dir —o no dir— coses cabdals o banals. Vull fer un parell de reflexions que m'han suscitat aquests originals i deliciosos diàlegs amorosos. La primera: l'escriptura electrònica és ràpida i, en general, poc reflexiva, està lluny de la pausada escriptura a mà que desplega el pensament al ritme de la cal·ligrafia.

La segona: els correus, els faceboks, les piulades, fins i tots els SMS aconsegueixen fer-nos creure que no estem mai sols, ens permeten viure entre la ficció i la realitat i fan de la nostra vida un aparador bonic on els altres s'emmirallen, on els podem fer creure qui no som o qui voldríem ser: «Emmi, ets la il·lusió de la perfecció». Als protagonistes els fa por trobar-se cara a cara per no trencar l'encanteri virtual. La vida queda tancada entre les parets de l'ordinador per por que la realitat no superi la ficció de les paraules.